

РЕШЕНИЕ

№ 3500

гр. София, 29.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Е СЪСТАВ, в публично заседание на девети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Иванка Иванова

Членове: Петър Люб. Сантиров
Теодора М. Петрова

при участието на секретаря Елеонора Анг. Георгиева
като разгледа докладваното от Петър Люб. Сантиров Въззивно гражданско дело № 20211100508150 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК

С Решение №20069083 от 16.03.2021 г., постановено по гр.д. № 28687/2020 г., по описа на СРС, 58 състав, са уважени предявените от П. С. К. по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК срещу „И. 90“ ООД установителни иски с правно основание чл. 128, т. 2 КТ и чл. 86 ЗЗД, с което е признато за установено, че ответникът дължи на ищеца суми в размер на 3 025, 11 лв., представляваща общ размер на незаплатени трудово възнаграждения за периода 01.04.2019г. – 31.07.2019г., ведно със законна лихва от 28.01.2020г. до изплащане на вземането, лихва в размер на 90, 54 лв. за периода от 24.04.2019г. до 28.01.2020г., лихва в размер на 80, 84 лв. за периода от 24.05.2019г. до 28.01.2020г., лихва в размер на 33, 18 лв. за периода от 24.06.2019г. до 28.01.2020г., лихва в размер на 7, 27 лв. за периода от 24.06.2019г. до 28.01.2020г., за които суми по ч.гр.д. № 3989/2020г. по описа на СРС, 58 с-в е издадена заповед по чл. 410 ГПК.

Със същото решение ответникът е осъден да заплати на ищеца на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сума в размер на 471, 00 лв., от която 171, 00 лв. държавни такси и 300, 00 лв., изплатено от бюджета на съда възнаграждение на вещо лице.

Срещу така постановеното решение е подадена въззивна жалба от ответника „И. 90“ ООД, чрез управителя А.Б., с оплаквания за неговата неправилност поради допуснати от първоинстанционния съд нарушения на съдопроизводствените правила. Твърди, че съдът е извършил неточен и непълен доклад по делото, обективизиран в определение по чл. 140 ГПК, който в следствие не е бил обявен за окончателен в първото проведено открито съдебно заседание. Сочи, че съдът е нарушил съдопроизводствените правила като не е допуснал исканите от въззивното дружество доказателства, своевременно релевиращи в първото по делото заседание. Поддържа, че при постановяване на решението следва да бъде взето предвид, че изплащане на трудово възнаграждение се дължи само в случаите на

действително положен труд, какъвто в конкретния случай ищецът не е положил, поради което и предявените искове са неоснователни. Моли обжалваното решение да бъде отменено, като СГС постанови друго, с което изцяло да ги отхвърли.

Въззиваемият ищец П. С. К. в срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е подал отговор на въззивната жалба, с който оспорва същата по подробно изложени съображения. Сочи, че противно на твърденията на въззивника не е ползвал неплатен годишен отпуск. Моли решението да бъде потвърдено, а въззивната жалба оставена без уважение.

Жалбата е подадена в срока по чл. 259 ГПК, от легитимирано лице - страна в процеса, като е заплатена дължимата държавна такса, поради което е допустима.

Съгласно чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от релевираните въззивни основания в жалбата.

Решението е валидно и допустимо, постановено в рамките на правораздавателната власт на съдилищата по граждански дела и в съответствие с основаниято и петитума на искането за съдебна защита.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните по делото доказателства, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира въззивната жалба за неоснователна по следните съображения:

Като безспорно по делото е установено, че между страните е съществувало трудово правоотношение, възникнало по силата на трудов договор № 03 от 23.01.2018г., съгласно който работникът – въззиваем в настоящото производство е заемал длъжността „Технически ръководител, строителство“ с код по НКПД 233001, като работодателят се е задължил да заплаща основно трудово възнаграждение в размер на 1 500, 00 лв., както и допълнителни възнаграждения по 0,6 за всяка зачетена година професионален опит. Не е спорно и че трудовото правоотношение е прекратено на 02.08.2019г.

Спорен във въззивното производство се явява въпросът за дължимостта на сума в общ размер на 3 025, 11, представляваща сбор от незаплатени суми за трудово възнаграждение за месеците април, май, юни и юли 2019г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от 28.01.2020г. до окончателното плащане, както и претендираните мораторни лихви върху неизплатеното трудово възнаграждение за процесните месеци.

С оглед на наведените във въззивната жалба оплаквания настоящият състав е приел, че в действителност е налице нарушение на процесуалния закон, изразяващо се в неспазване на разпоредбата на чл. 146, ал. 3 ГПК, поради което е допуснал във въззивното производство изслушването на гласни доказателства чрез разпит на свидетел, както и е приел представените към въззивната жалба Заповед № 010 от 29.03.2019г. и Заповед № 11/03.07.2019г. при съобразяване на указанията дадени в т. 2 от Тълкувателно решение №1/2013г. по тълк.д.№1/2013г. на ОСГК на ВКС.

Съгласно разпоредбата на чл. 128, ал. 1, т. 2 КТ работодателят дължи плащане на уговореното трудово възнаграждение за извършената работа. По иск с правно основание чл.128, т.2 КТ в тежест на ищеца е да установи наличието на трудово правоотношение с ответника през процесния период, за който твърди, че има право на трудово възнаграждение, наличието на отработване на претендираното трудово възнаграждение, както и неговия размер. В тежест на ответника е да докаже че трудовото възнаграждение е платено.

От заключението на изслушаната пред СРС съдебно-счетоводната експертиза, неоспорена от страните, която настоящият състав намира за обективно и безпристрастно дадена и кредитира с доверие се установява, че за м. април, май, юли 2019г. на ищеца са начислявани трудови възнаграждения, като общият размер на брутното трудово възнаграждение е 3 878, 15 лв., а на нетното трудово възнаграждение – 3025, 11 лв.

Начисляването е факт, който е индичия за дължимостта на трудовото възнаграждение, тъй като същото се извършва в изпълнение на основно задължение на работодателя по чл.128, т.1 от КТ /в този смисъл са и съжденията в Определение №495 от 04.05.2010г. по гр.д. №680/2010г. на ВКС/. По начало няма законова пречка при обсъждането на факта на начисляването, в съвкупност с останалите доказателства по делото, съдът да приеме, че макар начислено, трудовото възнаграждение не се дължи поради това, че труд не е полаган.

Следва да бъде взето предвид, че в действителност в откритото съдебно заседание, проведено на 16.12.2020г. първоинстанционният съд не е докладвал проекта за доклад, обективиран в Определение № 20258914 от 23.11.2020г., с което е допуснал нарушение на разпоредбата на чл. 146, ал. 1 ГПК. С оглед на отсъствието на доклад по делото, въззиваемият е имал възможност да предприеме процесуални действия по посочване на относими за делото доказателства, които е пропуснал да извърши в първата инстанция /в този смисъл т. 2 от Тълкувателно решение №1/2013г. по тълк.д. №1/2013г., ВКС, ОСГТК.

С оглед констатираните нарушения на съдопроизводствените правила допуснати от СРС, настоящият състав на СГС е допуснал събиране на доказателства във въззивната инстанция, като по делото са представени писмени доказателства - Заповед № 010 от 29.03.2019г. и Заповед № 11/03.07.2019г., от съдържанието на които се установява, че на ищеца е било разрешено ползването на неплатен отпуск в размер на 24 работни дни, считано от 01.04.2019г. до 08.05.2019г., както и в размер на 21 работни дни, считано от 04.07.2019г. до 01.08.2019г. Представените заповеди представляват частни диспозитивни документи, подписани от ръководител при ответното дружество, поради което и се ползват единствено с формална доказателствена сила, която обвързва съда да приеме за установено, че същите са издадени от посочения в тях автор. Доказателствената стойност на процесните заповеди по отношение на отразеното в тях следва да бъде ценена с оглед на останалия събран по делото доказателствен материал.

В настоящия случай обаче по делото не са ангажирани други доказателства, от които съдът би могъл да направи категоричен извод, че ищецът не е полагал труд за процесния период поради ползване на неплатен отпуск. Въпреки предоставената на въззивника възможност да бъдат изслушани гласни доказателства чрез разпит на свидетел, същият не е ангажирал допуснатия свидетел. По делото не се установява, че е проведена процедура по разрешаване на ищеца ползването на неплатен годишен отпуск, който в последствие в действителност да е бил използван от него и за който период да не е полагал труд. Съгласно разпоредбата на чл. 160, ал. 1 КТ ползването на неплатен отпуск се разрешава след направено в този смисъл искане от работника или служителя. Недоказано остава в конкретния случай обстоятелството подобно искане да е било отправяно от работника с оглед на обстоятелството, че последният изрично заявява, че е направил искане единствено за ползване на платен годишен отпуск.

Поради което, позовавайки се на факта на начисляването на трудовите възнаграждения, настоящият състав приема, че въззивникът не е доказал, че за процесните периоди ищецът фактически не е полагал труд поради законоустановен неплатен отпуск, както и не е доказал дължимите се трудови възнаграждения да са заплатени, поради което и същите са дължими. С оглед на обстоятелството, че предпоставките за уважаване на иска по чл. 128, ал. 1, т. 2 КТ са налице, то предявените иски са основателни.

Доколкото други конкретни оплаквания не са наведени във въззивната жалба, в това число и по отношение на размера на дължимото се възнаграждение, както и по отношение на дължимите се акцесорни претенции, и при съобразяване на разпоредбата на чл. 269, ал. 1 ГПК, то обжалваното решение на СРС следва да бъде изцяло потвърдено поради съвпадане на изводите на двете съдебни инстанции, а въззивната жалба оставена без уважение.

При този изход на спора, право на разноски има въззиваемият – ищец, но доколкото искане за присъждането им не е своевременно заявено от него, то съдът не дължи служебно

присъждане на разноси.

С оглед на правилата, установени в разпоредбата на чл. 280, ал. 3, т. 3 ГПК, вр. чл. 69, ал. 1 ГПК, въззивното решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №20069083 от 16.03.2021 г., постановено по гр.д. № 28687/2020 г., по описа на СРС, 58 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____